

Sygn. akt IV Ka 103/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie:	SO Sylwana Wirth SO Mariusz Górski
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2017 r.

sprawy **M.W.**

syna R. i A. z domu B.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżonowie

z dnia 5 grudnia 2016 r. sygnatura akt II K 427/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. z Kancelarii Adwokackiej w D. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 103/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy w Dzierżonowie, w sprawie o sygn. akt II K 427/16, uznał M. W.za winnego tego, że w dniu 28 stycznia 2016 roku w D. posiadał wbrew przepisom ustawy środek odurzający w postaci 31,77 grama ziela konopi innego niż włókniste oraz substancję psychotropową w postaci 102,14 grama amfetaminy oraz substancję psychotropową w postaci 90 sztuk tabletek o wadze 22,83 grama zawierających MDMA, co stanowi

znaczna ilość tych środków to jest występku z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2016.224 t.j z 23 lutego 2016 roku) i za to na podstawie art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2016.224 j.t. z 23 lutego 2016 roku) wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2016.224 j.t. z 23 lutego 2016 roku) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci:

- suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 31,77 grama zapakowanego do koperty depozytowej nr (...);
- masy plastycznej koloru białego o wadze netto 102,14 grama zapakowanej do koperty depozytowej nr (...);
- 90 sztuk tabletek koloru różowego o wadze netto 22,83 grama zapakowanych do koperty depozytowej nr (...);

opisanych w wykazie dowodów rzeczowych pod pozycjami numer 1, 2 i 3 na karcie 1a akt oraz zarządził ich zniszczenie;

Nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. D. 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. W.z urzędu w toku postępowania sądowego, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego M.W.od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się oskarżony, który za pośrednictwem swego obrońcy zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść, zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego i (art. 438 pkt 1 kpk), tj. art. 62 ust 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2016 poz. 224 jt) polegająca na jego nieprawidłowej wykładni i przyjęciu, że ilość środków odurzających i substancji psychotropowej wskazane w opisie czynu przypisanego oskarżonemu uznać należało za znaczne, a w konsekwencji niewłaściwym zastosowaniu tego przepisu i uznaniu oskarżonego winnym popełnienia czynu spełniając określone w nim znamiona.

Podnosząc wskazany zarzut obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sam fakt posiadania przez oskarżonego substancji zabronionych nie ulega wątpliwości i nikt w tym zakresie zarzutu pod adresem sądu I instancji nie czyni. Apelująca, akceptując ustalenia faktyczne, sformułowała zarzut obrazę prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającej na błędnym – zdaniem obrońcy – uznaniu, iż posiadane przez oskarżonego ilości środków odurzających i substancji psychotropowej wskazane z opisie czynu przypisanego stanowią znaczne ilości, odwołując się przy tym do jednego – co istotne – odosobnionego poglądu wyrażonego przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w 2013 r., pomijając natomiast to, że zarówno judykatura, jak i doktryna zgodnie wskazują, że dla bytu przestępstwa z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wystarczające jest, jeśli sprawca posiada ilość substancji zakazanych tą ustawą wystarczającą do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (vide np. postanowienie SN z 14.07.2011r., IV KK 127/11, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 30.04.2015r II AKa 79/15 i z dnia 09.07.2014r. II AKa 184/14 opublikowane Legalis).

Próba wykazania przez skarżącą, iż taką ilością, która może być uznana za znaczną, jest ta, która wystarcza do odurzenia się kilku tysięcy osób, jest chybiona i nie może być zaakceptowana.

Zauważyć można nadto i to, że doktrynie wskazuje się, że „znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych albo słomy makowej” jest znamieniem ocennym, tj. wymagającym, przy ustaleniu jego występowania w czynie, posługiwania się różnego rodzaju ocenami (L. Gardocki, Prawo karne, Warszawa 1999,

s. 49). Jego określenie zależy zatem w szczególności od praktyki sądów. Dotychczasowe orzecznictwo wykształciło kryteria pozwalające na przyjęcie w konkretnej sprawie znamienia znacznej ilości. Zgodnie z wyrokiem SA w Warszawie z 18.4.2000 r., II AKa 22/00, (OSA 2001, Nr 2, poz. 8) „kryterium decydującym o tym, czy ilość środków odurzających jest znaczna, nieznaczna czy zwykła są: ich masa wagowa (gramy, kilogramy, tony, ilość porcji), rodzaj środka odurzającego (podział na tzw. twarde i miękkie) i cel przeznaczenia (w celach handlowych, na potrzeby własne)”. Podobne stanowisko zajął SA we Wrocławiu w wyroku z 30.5.2003 r., II AKa 167/03, (OSA 2003, Nr 9, poz. 92), zdaniem którego „wśród charakterystycznych dla przestępstw naruszających przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znamion ocennych, różnicujących podstawy odpowiedzialności pomiędzy typem podstawowym a uprzywilejowanym wypadkiem mniejszej wagi, jest kryterium ilościowe oraz kryterium jakościowe, a więc rodzaj wprowadzanego do obrotu środka narkotycznego”. Jednocześnie w orzecznictwie przyjmuje się, że miarą „znaczności” może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków (zob. wyrok SA w Lublinie z 17.12.2002 r., II AKa 282/02, OSA 2003, Nr 9, poz. 94). W wyroku z dnia 24.7.1997r., II AKa 94/97, (KZS 1997, Nr 8, poz. 47) SA w Krakowie przyjął następujące określenie znacznej ilości narkotyku: „to taka ilość, która wystarczy do jednorazowego odurzenia się najmniej kilkudziesięciu osób”. Warto również przytoczyć wyrok SA w Krakowie z 19.10.2000 r., II AKa 124/00, (KZS 2000, Nr 11, poz. 48) w którym sąd stwierdził, że: „za znaczną ilość środka odurzającego (...) uznać należy 200 gramów amfetaminy; skoro bowiem jedna porcja tego środka wynosi zwykle 0,1 grama, to podana ilość wystarcza do wykonania 2000 porcji, a zatem do jednorazowego odurzenia się znacznej ilości ludzi; znaczna jest też wartość tej ilości narkotyku, wynosząca według cen rynkowych około 60 tys. zł; spełnione jest więc kryterium ilościowe omawianego znamienia”.

Kiedy te wyżej wskazane stanowiska odniesie się do realiów niniejszej sprawy, to nie ulega wątpliwości, że M. W. posiadał znaczną ilość amfetaminy (102,14 grama tak jak to ustalił sąd meriti, błędnie pomniejszając ilość o te wartości, które użyte zostały do badań), substancję psychotropową, tj. 90 sztuk tabletek o wadze 22,83 grama zawierających MDMA i do tego 31,77 grama ziela konopi. Były to bowiem ilości znacznie przekraczające potrzeby jednej osoby, a wystarczające dla odurzenia się kilkuset osób (uwzględniając choćby ilość amfetaminy).

Z tego też względu zarzut obrazy prawa materialnego nie może być skutecznie podnoszony.

Kiedy nadto uwzględni się uprzednią karalność oskarżonego, w tym m.in. za przestępstwo określone w Ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, to nie ulga wątpliwości, że wymierzona kara nie może być uznana za niesprawiedliwą i nazbyt surową. Sąd a quo racjonalnie wyważył wszelkie okoliczności sprawy i swoje stanowisko w tym zakresie przedstawił (k. 95v), a sąd da quem z tymi argumentami w pełni się zgadza.

Z tych też względów zaskarżony wyrok, jako trafny i stanowiący właściwą reakcję prawno-karną, utrzymany został w mocy.

Ponieważ oskarżony korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, a obrona ta nie została opłacona, sąd odwoławczy zgodnie z brzmieniem §17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu ustalił i zasądził od Skarbu Państwa należną obrońcy opłatę.

Mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego, sytuację materialną i majątkową M.W., sąd odwoławczy zwolnił go od obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z tym postępowaniem, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.